

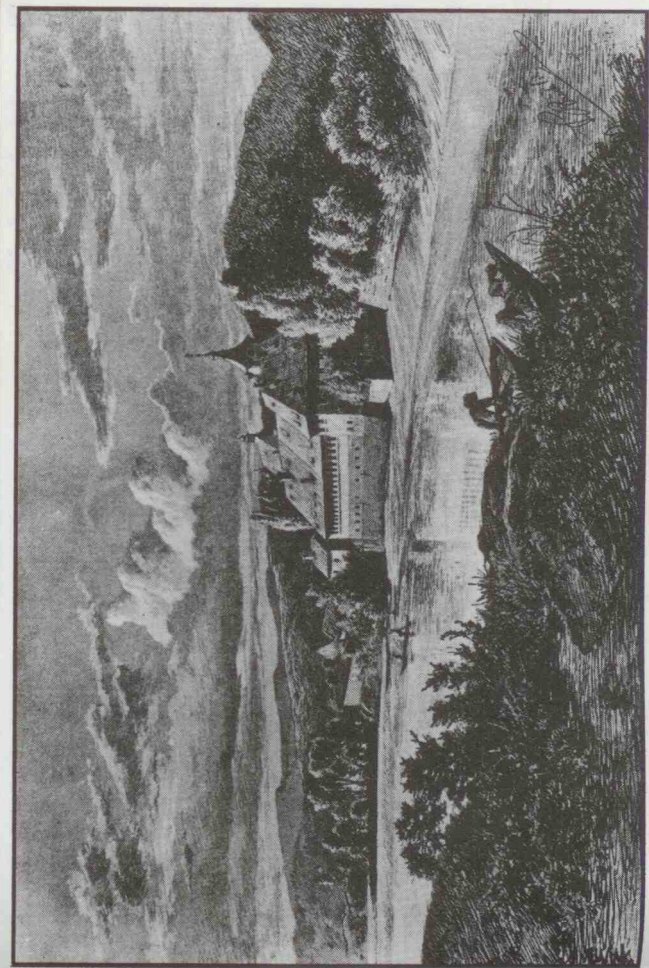
INFORMAČNÍ BULLETIN
VEŘEJNÉHO DĚNÍ
KULTURY A SPORTU

DOBŘICHOVICKÝ ZPRAVODAJ

2. 96.

ROČNÍK XII

Kukátko

PŘED R. 1889 - V. BRECHLER

252 29

DOBŘICHOVICE

EVROBANKA a. s.

poskytované služby

- přijímání vkladů od veřejnosti
- poskytování úvěvů (pružné a rychlé jednání za předpokladu prokázání návratnosti úvěru a zajištění úvěru i úroků)
- zřizování a vedení účtů (na počkání, po předložení minima dokladů – občanský průkaz, u podnikatelských subjektů živnostenské oprávnění nebo výpis z obchodního rejstříku)
- platební styk a zúčtování (včetně různých možností zpracování a předávání výpisů z účtů, využívání trvalých příkazů k úhradě, vedení pozastavených plateb po určité době apod.)
- pokladní služba
- konzultační a poradenská činnost ve věcech podnikání a investování
- zprostředkování obchodů s cennými papíry
- poskytování bankovních informací
- dokumentární akreditivy a jiné služby

Běžné účty úročíme 3 %, žirové účty až 5,5 %.

Výpisy z účtů zasíláme dle dohody.

Nabízíme výhodně úročené termínované vklady od jednoho měsíce do několika let.

EVROBANKA a. s.

filiálka Dobřichovice

Palackého 541

Dobřichovice

Tel. 991 20 46, 991 10 93, 991 22 83

Fax 991 10 41

LEDNOVÉ ZASTAVENÍ

Most se lehce a mocně klene nad říčním proudem. Nespojuje pouze předem dané břehy. Teprve díky spojnici mostu vystupují břehy jakožto břehy. Most staví jeden břeh proti druhému. Břehy se také netáhnou lhostejně podél řeky jako pouze okrajové pásy pevné země. Most spolu s břehy vždy k řece přibližuje i dálky krajin, které jsou za oběma břehy. Přivádí řeku i břeh a zemi do vzájemného sousedství. Most shromažďuje zem jakožto krajinu kolem řeky.

Martin Heidegger (1951)

Citát je vybrán z přednášky *Bauen Wohnen Denken*, kterou Martin Heidegger proslavil v rámci darmstadtského rozhovoru *Člověk a prostor* 5.8.1951. Publikována byla o rok později ve sborníku *Mensch und Raum. Darmstadt 1952*. Český překlad pořídili Petr Kratochvíl a Pavel Halík.

AKTUALITY

O ZASEDÁNÍ OBECNÍHO ZASTUPITELSTVA

Obecní zastupitelstvo dobřichovické sešlo se ke svému prvnímu letošnímu zasedání již 3. ledna, tedy v době, kdy většina spoluobčanů ještě nabírala dech a zvolna se probouzela z vánočního a novoročního nostalgje. Snad také tímto faktem lze vysvětlit zarážející počet přítomných na straně publika, tedy celých 6 osob, ačkoli na programu byla temata, která jindy dokázala přiláhnout publikum mnohem početnější (územní plán, např.). Zda jsou nenápadné plakátky formátu A4 na několika místech obce tím nejvhodnějším pozváním na tak důležitou událost, ponechme raději stranou. Pokušíme se nyní podat stručný přehled o jednání a následné diskusi, stručný zejména proto, že v dnešní hektické době zprávy stárnou neuvěřitelně rychle. **Reportáž ze schvalování souborného stanoviska ke druhému konceptu územního plánu přineseme v příštím čísle, neboť se domníváme, že toto thema si zaslouhuje obšírnějšího uchopení.**

PRIVATIZACE STŘEDOČESKÝCH VODOVODŮ A KANALIZACÍ

SVAK konečně dorazily do finální etapy své existence, takže to, co tak zvaně spravovaly doposud, získá nové majitele. Obec je tedy postavena před rozhodnutí, zdali převezme celý tento majetek i se všemy problémy, závazky a pohledávkami. Diskuse vyzněla v tom smyslu, že obci stejně nezbyvá nic jiného než se majetku ujmout, neboť např. kanalizace a vodovod prostě reálně existují a budou existovat, takže problém bude spíše najít někoho, komu obec po převzetí svěří porozovování kanalizace, vodovodu, čistírny etc., neboť např. s provozem vodovodu nemá prozatím žádné zkušenosti, není vybavena ani odpovídající technikou atd. V diskusi se objevil i návrh na ustavení sdružení okolních obcí za účelem provozování kanalizace a vodovodu. Návrh smlouvy bude zpracován ve vhodný čas předložen k projednání OZ. Předběžný souhlas OZ. vyslovilo.

ZMĚNY V ROZPOČTU OBCE ZA ROK 1995

Dříve než bude projednáno hospodaření obce za rok 1995, bylo nutno upravit některé položky rozpočtu, u nichž došlo k zásadním změnám proti původnímu plánu (týkalo se to zejména položek výstavba a provoz kanalizace, opravy komunikací, likvidace škod po povodni, opravy fasády ZŠ). Po diskusi OZ schválilo změny v rozpočtu (s výhradou, že by OZ mělo být o tak významných změnách v rozpočtu, o personálních změnách na OÚ apod. informováno předem). Závěrečná zpráva o hospodaření bude předložena na dalším zasedání. **Dle sdělení p.starosty je reálný předpoklad přebytku obecního hospodaření ve výši cca 9 mil. Kč.**

PRVNÍ NÁVRH ROZPOČTU NA ROK 1996

První návrh připravila finanční komise, projednala obecní rada a předložila OZ k předběžnému posouzení s příslušným komentářem. Členové OZ poté vyzvání, aby k tomuto návrhu podali své připomínky. V prvním návrhu je počítáno i s náklady na rekonstrukci mostu ve výši 22 mil. Kč (reálná cena bude zřejmě o všem vyšší), návrh počítá i s dotací 18 mil. Kč, jež však v té chvíli existovala pouze ve formě příslibů. Most nebude jedinou obecní investicí v příštím roce, počítá se i s dokončením rekonstrukce školní jídelny, s výstavbou kanalizace v Palackého ulici, dokončením chodníku v Tyršově ulici, s opravou povrchu Mánesovy ul., s opravou střechy ZŠ etc. Definitivní návrh rozpočtu bude předložen také příštím zasedání OZ.

DISKUSE

V diskusi se dotázal p.P.Vyhnaň, zda bude při uzavření mostu zajištěna objízdňá trasa přes Lety pod Lešem. Dle sdělení p.starosty jsou vedena jednání s OÚ v Letech, situaci navíc komplikuje skutečnost, že část objízdňá komunikace vede po soukromém pozemku. P.starosta nicméně příslibil zprůjezdňení této komunikace projednat. P.M.Brabec vznesl dotaz, zdali se v obecních investicích počítá také s opravou chodníku ve spodní části ul.Na vyhlídce, neboť funkčnost tohoto chodníku považuje z hlediska bezpečnosti chodců za důležitější než nákladnou a nanejvýš spornou stavbu schodů podle rolle u bývalé vily rytíře Randy. Navrhl dále, aby při rozhodování o investicích na Brunšově byli dotázáni také občané, aby ti, kdo investice plánují znali mínění těch, kteří v této oblasti bydlí. Ing.Pánek, ing.Kadlecová a ing.Havlík a dr.Kratochvíl poté namítali, že jsou důležitější chodníky v Dobřichovicích, např. v Pražské a v Tyršově ulici. Ing.Havlík rovněž navrhl zpracovat seznam potřebných stavebních aktivit a navrhnout pořadí jejich důležitosti, aby bylo předem jasné, co a v jakém pořadí se bude dělat.

Dalším tematem byl dotaz p.M.Brabce na stav jednání o již mnohokrát příslibeném stavbě prodejny potravin na Brunšově, kterou obec před časem nechala zbourat. Konstatováno, že původní zájemce p.Žáček od svého záměru odstoupil, na inzeráty, jež obec zveřejnila, nepřišly uspokojivé ohlasy. Na dotaz Kukátka, zda by byla obec ochotna postavit na Brunšově prodejnu sama, odpověděl p.starosta, že by to sice bylo nejčistší řešení, ale že by to zároveň znamenalo trvale minusovou položku v obecním rozpočtu. Na to Kukátkem namítnuto, že spokojení občané se nedají převést na peníze. Nehledě na to, že nelze předem tvrdit, že taková prodejna bude ztrátová. Poté hovořeno spíše o problémech, které by postavení prodejny komplikovaly, než o tom, jak situaci vyřešit ke spokojenosti tamních občanů, zejména starších, pro něž je cesta na druhou stranu mnohdy velmi náročná (nemluvě už o uzavření mostu). M.Brabec poté požádal radu, aby k tomuto problému zaujala stanovisko. Ing.Havlík poznamenal, že jde o otázku priorit a že podle jeho názoru na tuto prodejnu obec momentálně nemá.

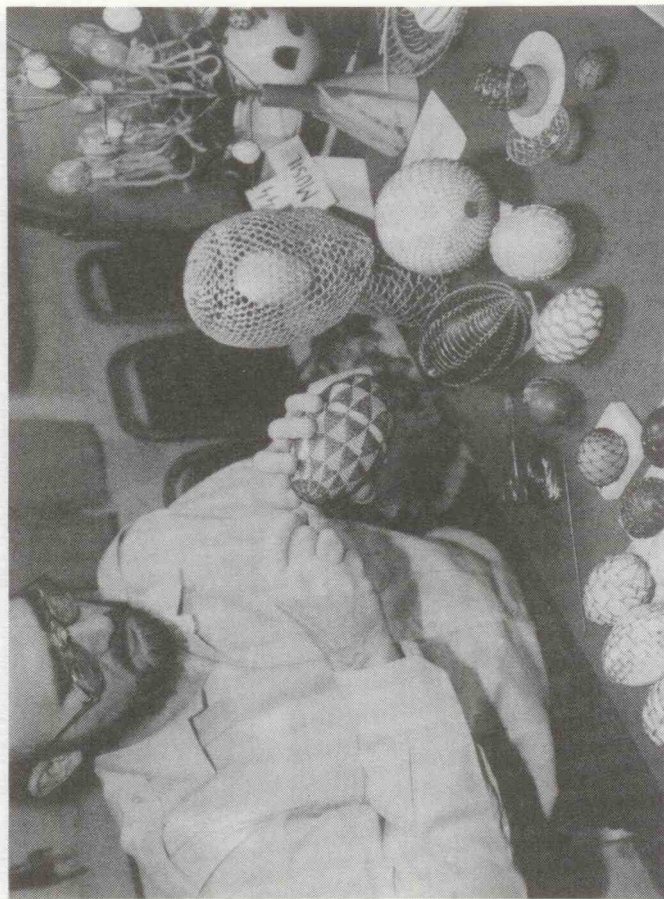
Navrhl zpracovat studii za jakých podmínek by bylo možno takovou prodejnu postavit a provozovat či pronajmout.

zaznamenal J.Matl

PORTRÉT

PETR MUSIL

(SKICA K PŘEDBĚŽNÉMU PORTRÉTU)

Začalo to vlastně velmi nenápadně. Na Mikuláše vedla v Dobrém jitru stanice Praha Světla Lohonková zajímavý rozhovor s rektorem Akademie výtvarných umění profesorem Milanem Knížákem. Jeho součástí bylo i hodnocení obrázků, poslaných malými posluchači. Profesor Milan Knížák nad nimi řekl: "Musím říct, že obrázky děti ze Zádří Trebaně jsou sice trochu poučené tím, že se byly podívat na jeden z mých obrazů, ale nechybí jim jiná

invence, odvaž a to si myslím, že jsou atributy pro děti nesmírně cenné. Ty obrázky jsou velmi volné a mám pocit, jak jsem jim už napsal do dopisu, že by měly zkusit malovat obrázky větší a ještě odvážnější.." V 25. čísle třeboňských Našich novin se objevila pozvánka na aukci obrazů, konanou 21.12.1995 v základní škole v Zadní Třebani. V prosincovém Magazínu Našich novin jsme se pak dočetli nejen o rozhovoru s profesorem Knížákem a dopisu, který dětem z této školy poslal, ale také další podrobnosti o chystané aukci. Pak jsem dostal novoročenku s krásnou dětskou kresbou anděla a betlémskou hvězdou. Vše propojovala dvě jména: Božena Musilová, učitelka třeboňské školy, a Petr Musil. Zajímavých námětů tolik, že jsem se s nimi domluvil na rozhovoru pro Kukátko.

Seděli jsme v dobříchovickém bytě manželů Musilových, povídali, prohlíželi, blok se plnil, než jsme vyčerpali jeden námět, objevily se tři další. Pak jsem sedl k počítači a zjistil, že rozhovor nesvedu. Nejen proto, že mám daleko k novinářské profesionalitě a techniku rozhovoru příliš neumím. Materiál se tak rozrostl za třeboňskou aukci, že se začal rodit jakýsi monografický portrét. Tolik věcí vyžadovalo superlativy, že jsem se začal bát, jak mě Petr při autorizaci zpětně rekonstruovaného rozhovoru požene. V zoufalství se sesypaný materiál propojil s myšlenkou, kterou už dlouho přetřásáme v redakční radě, a níž jsme našli dost času k jejímu naplnění: V Dobříchovicích žije tolik zajímavých lidí. Je hřích nepředstavit je postupně v Kukátku. Na redakční radu jsem sice přišel bez slíbeného rozhovoru, ale zrodila se nová rubrika: **PORTRÉT**.

Start je vždycky těžký. Dal jsem prvnímu portrétnímu podtitulu, jednak vypůjčený z titulu Hájkovy a Štastného knihy o Boleslavu Polívkoví, jednak alibisticky zaštitěný slovem "skica". Portrétovat osobnost v tak rychlém pohybu a tak nenakloněnou chvále vyžaduje předběžnost a skicovitost.

Uvědomuji si zároveň, jak je portrét nespravedlivý. Nejen k portrétovanému, jemuž třeba udělám klivý nos. Tento portrét je především nespravedlivý k paní Boženě Musilové. Než na ni dojde (zaslouží si to) v naší rubrice, alespoň následující upozornění: Portrét Petra Musila je samozřejmě především portrétem jeho manželky.

Vraťme se na začátek. Zadnotřeboňská škola je jednotlička o 1. a 2. ročníku. Plně se tam výtvarníci, výtvarný materiál je ale dnes pro chudické školství příliš drahá záležitost. Zrodila se tak myšlenka na jakési samofinancování výtvarných aktivit. Nejlepší díla byla průběžně rámována a vznikl tak fond 47 děl, který mohl být představen nejen výstavně, ale také nabídnut k aukčnímu prodeji. Rodičům bylo dáno předkupní právo na 1 dílo vlastního dítěte za pořizovací cenu rámu, pak proběhla dražba přesně podle pravidel pražské Aukční síně uměleckých předmětů. Vyvolávací ceny se pohybovaly mezi 50 a 180 korunami, během dražby se některá díla vyšplhala až k 300 korunám. Výtěžek zaplatil materiál a rámování pro další aukci, která se chystá za půl roku. Vyplatí se do Zadní Třebaně vypravít už jen pro půvab obrázků a atmosféru aukce. Kdybych zařizoval ordinaci nebo kancelář, jel bych i dražit.

Jak to bylo s Milanem Knížákem? V řevnickém studiu Zdeňka Rytíře se realizoval jeden z projektů manželů Musilových. Zaujal je tu velký obraz Milana Knížáka a zaujetí má být vždy sdílené. Tak se sem za obrazem dostaly také třeboňské děti. Zaujetí postupovalo, vznikla díla, inspirovaná obrazem a cestou za ním. Pak profesor Knížák vyhlásil v rozhlasovém Dobrém jitru soutěž. Konec už známe.

Máte už představu, jak by vypadal rozhovor s Petrem Musilem, kdybych ho dokázal věrně zachytit? Vystupovaly by v něm děti a díla, jen on ne.

Skica předběžného portrétního nemusí být úplná. Ostatně, na dobříchovické výstavy šperků, hraček a vánočních a velikonočních uměleckořemeslných předmětů či na dávný večer o zámku s projekcí diapositivů Petra Musila si jistě vzpomínáte. Nebudu sledovat celou životní

pout' Petra Musila, jen jednu z dílčích pouť: zrození drátěnka. Na počátku byla jediná fotografie devíti odrátovaných kraslic ze Strážan u Popradu v knize Jaroslava Orla *O kraslicích*, noblesní ukázka prakticky zaniklého drátěnského řemesla, fascinující spojení křehké skořápky a jemné krajky z tvrdého drátu. Znovu zaujetí, toto zřejmě osudové. Odborná literatura mlčela. Následovalo pátrání po muzejních a soukromých sbírkách, hledání pamětníků, skládání střípků paměti, zachovávanější něco z třístaleté historie drátěnického řemesla. Výsledky skromné, u kraslic téměř nulové. Současně zkoušky podle oné jediné fotografie. Lektorka středočeské Lidové konzervatoře Hana Maříková rekonstruovala oba vzory, zachycené na fotografii, od roku 1986 se zde tato technika vyučovala. Petr Musil šel dále. Obřížnou techniku, která je vlastně variantou nejobtížnějšího krajčářského odvětví, šité krajky, k tomu prováděnou v drátu na křehké vaječné skořápce, rozvíjel technicky i výtvarně. Vyvinul už půl stovky nových vzorů, jejichž unikátnost vyjadřuje patentová ochrana. I to spadá do drátěnické tradice, vzkríšené k novému životu. Jen na pastí získali drátěnici na své vítězné pouťi světem 508 patentů. Řemeslo, rozšířené ze Slovenska do světa, tak povstalo ve svém zaniklém vrcholu z popela zapomnění v bytě dobříchovického paneláku.

V roce 1991 předváděl Petr Musil své drátěnské umění na Všeobecné jubilejní výstavě. Z kontaktu se slovenskými výtvarníky vzešlo pozvání na setkání drátěníků v Žilíně. Drátěnické kraslice se vrátily z Čech do své vlasti a Petr Musil se ocitl v nejvyšších drátěnických kruzích. Za slovenskými lidovými umělci začal zajíždět ve chvíli, kdy si dokonale zvládnutí kraslic začalo říkat o další drátěnické techniky. Vedle kraslic teď domácnost Musilových ovládá drátěnicky zdobená keramika, drátěné misky, podložky pod žehličky. Přibývá vlastních děl, rozrůstá se sbírka, rozrůstá se odborná knihovna.

Díky Petru Musilovi se rozrůstají také muzejní sbírky a sbírky soukromých sběratelů. Architekt Eduard Polak ve Vídni je největším světovým sběratelem kraslic. Když se na něj Petr Musil obrátil s dotazem při svém hledání, v jeho sbírce, čítající na 20 000 kraslic, chyběly právě ty drátěnické. Dnes už nechybějí. Autor: Petr Musil, Dobříchovice. Nechybějí ani ve sbírkách Povazského muzea v Žilíně, ani v mnichovské sbírce jeho zakladatele Karola Guleji, ve Slovenském národním muzeu v Martině, ve sbírkách ÚLUV v Bratislavě, bernského muzea kraslic, muzea v Otzbergu (Sammlung zur Volkskunde in Hessen). Autor týž. Zájem je zasloužený. A tak Petra Musila najdete v časopisech Um, Umění a řemesla, ve slovenském tisku. V české verzi Reader's Digest, časopisu, vycházejícím v nákladu 28 milionů výtisků v 17 jazycích, byl prvním otištěným českým autorem. Jeho článek *Vzkríšené kouzlo drátěnických kraslic* pak převzala německá, francouzská a německy psaná švýcarská verze časopisu. O den jsem se při své návštěvě u Musilových minul se štábem ostravské televize.

Uprostřed letošní zimy už žijí Musilovi velikonočními. Chystají se znovu na dva velké mezinárodní "vaječné" festivaly, do Kolína nad Rýnem na 12. ročník výstavy Kölnar Osterier-Börse - Internationale Kunst am Ei a do Bernu na jubilejní 20. ročník Berner Osteriermárit. V Praze se s díly Petra Musila s visacími ocenění Tvůrčí řemeslo 1992 můžete potkávat v prodejních galeriích, především v Jilské a v Ostrovni. Museum rekordů a kuriozit v Pelhřimově letos dostane největší a nejmenší odrátovaná vejce světa. To největší je samozřejmě pětrosí, spoutané 6 200 oky z 50 metrů drátu. Ta nejmenší (jsou tři), vypadla z hnízda jirčíček. Pelhřimovští už Petra Musila znají, v roce 1993 tu se svou žačkou Nikolou Eckertovou ustavil rychlostní rekord v odrátování jednoho vejce a v počtu vajec, odrátovaných za půl hodiny. Rekord je samozřejmě dokumentován, videokazetu si můžete z Pelhřimova odvézt.

Portrét Petra Musila se obrazem drotára, vybaveného dnes už také drotářským krojem a krosnou, nevyčerpává. Kruh se dostáváme zpátky k dětem. Jako kantor mám zvýšenou citlivost pro posedlost, kterou profese přináší. U Musilů plane krásně vysokým plamenem. Jako kantor také vím, že žáků není nikdy dost a vždy láká věnovat se většímu počtu, než na kolik síly stačí. Musilovi na to vyzráli. Kazety, které vydává jejich Škola hrou, umožňují kantofit neomezeně, vloudit se jako "domácí učitelé" do kdekákeho magnetofonu a walkmana. Lépe to ale napsal Petr Musil ve své *Pohádce o malém násobilce*, půvabném příběhu o holičce, které nešla násobilka a jejíž tatínek vyzrál na své usínání při doučování pomocí magnetofonu. Z holičky se stala paní učitelka, která na tatínkův nápad nezapomněla. "*Paní učitelka dál učí na základní škole, ale pomáhá teď nejen svým žákům. Aby se dostalo i na další děti, začala násobilkové kazety vyrábět. (...) Nahrávky nejprve dobře vyzkouší na svých žáčcích a když vidí, že se jim učení daří, nahraje učivo ve zvukovém studiu a kazety pro ni vyrobí Gramofonové závody v Loděnici. Po třech letech práce nabízí devět magnetofonových kazet pro první, druhou, třetí, čtvrtou, pátou, osmou a devátou třídu.*" Občas odposlouchávám, když u nás kazety Školy hrou pracují za mě, a přihnívám se u onoho plamene zanicené kantofíny. Autogenní trénink mi už také s kazetou začíná jít. Letos k ní znovu vyjde v nakladatelství Grada dávnou rozebraná kniha MUDr. Karla Vojáčka *Autogenní trénink*.

Tolik velmi skicovitý a velmi předběžný portrét. Neúplný nejen tím, co se mi do něj nepodařilo vtěsnat. Než projde redakčním zpracováním a tiskárnou, bude k němu zase co připsat. Portrétovaný je v neustálém pohybu.

Doporučená literatura k dalšímu studiu:

P. Musil, Drátenická vejčička. *Um*, jaro 1993, s. 34-37.

P. Musil, Vzkříšené kouzlo drátenických kraslic. *Výběr -- Reader 's Digest*, duben 1994, s. 2-3.

P. Musil, Do Tábora přišel drotář... a nebyl sám. *Umění a řemesla XXXVI*, 1994, č. 3, s. 33-35.

Vladimír Czumalo

Z HISTORIE

Vážení čtenáři,

v rámci dlouhodobého plánu zveřejnit všechny důležité prameny k dějinám naší obce a jejího okolí přinášíme poslední část monumentálního díla Smíchovsko a Zbraslavsko, vydaného společnou prací učitelstva r. 1899. Dnes o dobřichovickém školství. Text tiskneme jako zvláštní přílohu s průběžným číslováním na původních stranách 7-10 Kukátka (podrobnější informace vizte též v Kukátku 11/95, str. 6nn). Následující poznámky se stručným vysvětlením nejdůležitějších zkratek. Doplňkem k uvedeným textům bude **soubor pramenů k starším dějinám Dobřichovic**, jehož sestavení se ujala pracovní skupina vytvořená Společností Dobřichovice. Soubor bude rovněž uveřejněn v rámci historické rubriky Kukátka, jakmile bude dokončen.

redakce

Na školy katolické jichž byla v zemi menšina, dohlíželi faráři. Vyšší dozor svěřoval se kanovníku scholastikovi při metropolitním chrámu sv. Víta, kdežto vrchní dozor příslušel vždy arcibiskupovi. Nezřídka vyučoval farář schopného chlapce z osady, který, jakmile měl dostatečné vědomosti, dal se zkoušeti scholastikovi, načež nastoupil na úřad učitelů při některé škole venkovské.⁴⁶

O poměru mezi kněžstvem a učiteli se praví, že v dobách před válkami husitskými býval »tytýž přátelský a utvrzoval se společným obcováním, hrou a pitkami«.

Naproti tomu bývaly ve století XVI. a XVII. časté sváry mezi duchovními a učiteli nemalým křížem těm, kdo je měli rovnati. V nynějším Zbraslavsku byly to Dobřichovice, tenkrát ves řádu Křižovníků s červenou hvězdou, kde se farář a učitel často neshodli, jak o tom smutně vypráví svědectví dva žalobní listy⁴⁷ svědčící Pražským arcibiskupům.⁴⁸ V prvním listě, datovaném dne 6. března 1598, stěžuje si Dobřichovický učitel, Václav Nejser, arcibiskupu Zbyňku Berkovi z Dubé (1592-1606), že byl od Řevnického faráře, jemuž podřízen, nevinně zbit, a líči nechtutý ten výjev takto:

»Milostivý kníže! Vaší knížecí Milosti ponižené oznamuji, kterak já chudý mládenec a sirotek, jsouce dožádán i zjednan od sousedů, abych v obci jich Dobřichovické dítky jejich učil umění literárnímu, což jsem k sobě s pomocí Boží přijal, a jsouce tam toliko pět dní, kněz Václav Egerus, farář Hřevčický, ve čtvrtek nyní pominulý mimo všecku mou naději, jemuž sem ani žádnému jinému nikda nic neublíživ ani jeho neznal, z Hřevčic na mne do Dobřichovic jako vztekly přiběhl, vzav z práva rychtáři Hřevčickému žílu, v škole mne hledal a nenalezše mne tu, do dvora starého rychtáře přiběhl, tou žilou mne beze všeho provinění, o čemž sousedé dobře vědí, nenáležitě, neknežsky a nekřesťansky pod řádem a právem vejtrzně zbil a zranil, na tré hlavu hanebně zprorážel a mordoval, ruku pravou i bok ztloukl, a eště na tom nemaje dosti, po vsi za mnou běhaje, tou žilou bil a na zem porazil a za mrtvého mne majje odešel, an by se mnohý zákeřník na silnici nade mnou spíše než on, jsouce osoba duchovní, podle mé nevinny slitoval, ježto já snad dokud živ zase zdráv nebudu, a odkud pak chudý člověk líkařův platiti musím. V kn. M. ponižené pro Boha prosím, že nade mnou ubohým lístost křesťanskou mítí a mně to při témž knězi Václavovi takové hanebné zranění k slušné nápravě přivéstí V. kn. M. poručiti ráčíte. V kn. M. všeho dobrého na pánu Bohu žádající Václav Nejser, poddaný J. M. pána z Hradce.«

Čtrnácte let po tom zase Dobřichovický rektor, Řehoř Kulička z Tejna Horšova, žaluje arcibiskupu Lohelovi (1612-1622), že se mu farář plete do vyučování, uváděje toto:

Vaší Milosti knížecí v známost uvéstí pominouti nemohu, co jest mi se od kněze Jana Jindřicha Popeliusa, na ten čas faráře Hřevnického, stalo. Když jest na Dobřichovice do zámku přijel, já jak sem se dověděl, k němu sem do zámku šel a jeho sem přivítal; on mi řekl: Co jsi ty zdejší rektor? Já mu zase řekl: Pane otče, sem. On mi zase řekl: Mám o tobě takovou zprávu, že jsi ty znamenitá, ráčte odpustiti, šelma, že jsi o ouřednicích a kněžích suplikací nedůvodní spisoval; kdyby ty mně to učinil, já bych tě před J. M. kn. stloukl tak, že by ty dokud živ na mně pamatovati musil. Já mu zase řekl: že sem já o kněžích nic nepsal, strany ouředníkův že jest ta věc spokojena. On mi zase řekl: co jest tobě bylo po ouřednicích, nechť by oni spravovali svou věc jak by chtěli, kradlili by oni, krad bych taky s nimi, jak jest kníže bohatý, a měl by se s nimi dobře; potom mi řekl: musíš mi doběhnouti na Nížburk pro staré pivo. Já mu zase řekl: že sem tam nikdá nebyl, že nevím tam

kudy jít; tu mi zase řekl: že má od V. M. kn. dovoleno, nebudulí ho chůti poslouchati, aby mi dal odpuštění, chejli s ním spokojen býti, abych mu radší šel, že mi tam dohodí službu, abych byl za pisaře; i učinil jsem tak, že jsem mu tak k vůli došel, pán mně za rektora přijal, ale jemu sem nic zjednatí nemohl. A pravil to pan Jindřich Šanovec, že se nemůže tomu vynadiviti, že ste ráčili takového kněze do tak velké osady dáti, že dokonce nic neumí kázati, že víceji v kostele smíchu načíní, nežli co dobrého a spásitelného způsobí. A musil sem na tom Nížburce od pátku až do pondělka na odpověď čekati a na své peníze živ býti. A jak jest se kněz Jan Popelius do Dobřichovic dostal od toho času skrze něho nemohu dítek učiti; vždycky praví, že bych je již měl německy a latině čísti, psáti a figurative zpívati učiti; já mu zase pravil: že jsou mi to sedláci nejednou než množstvím poroučeli, abych jim jejich dítek latinsky naučil, jen česky čísti, psáti, počítati a některé sprosté písničky abych je naučil zpívati, že jim oni nedají vandrovati.⁴⁹ Ale on na to nechtěl nic dbáti, než vždycky je sám chtěl lépeji nežli já učiti a vždycky mne mezi sedláky haněl, že neumím dobře dítek učiti, a když jest je sám přeslychal a ony nemohly mu něco treftiti, tak je dobře za uši tahal, div veliký, že jim uší neporthal, a musili mu na proutí choditi a když jsou je přinesli, musili mu je strouhati a on potom z toho proutí do oken jako do nějaké pastušinky mřížj nadělal. A tak sem jemu dáleji nemohl to trpěti, když jest mně on nechtěl dítek s pokojem nechati a chtěl mne za svého posla jmiti, pravil sem mu: poněvadž mně sousedi domlouvají, že se tak dítky jako prvé neučí, že se musím o to k V. M. kn. utéci, tak mi se on veleh hned stěhovati, a nebudulí chťi se vystěhovati, že mne dá vyházevi. A já mu zase řekl: že sem toho ještě nezasloužil, že sem žádnému nic neukradl ani žádného nezabil, učinilí mi to, že budu na něho V. M. kn. žalovati, tak že se on potomně musí za to postyděti. On mi zase řekl: Proč bych se, račte odpustiti, šelmo styděl, chci to hned věděti; tak sem já mu zase řekl z hněvu a lítosti: proto, když já J. M. kn. oznámím, že sou vás na Nížburce nechtělí trpěti a že sou vás pro vaše nestydáté a nemravné řeči museli vyhnati; tak on: jestli že to na něj neprokáží, že mne nechce, račte odpustiti, než za šelmu jmiti; tak sem já mu připověděl, když bude po božích hodech, že to chci na něj s boží pomocí prokázati; tak on: že mne chce do toho času s pokojem nechati. Až opět tuto minulou třetí neděli adventní rozhněval se na mne, že sou s námi nechtělí sedláci pacholiat do hřevnického kostela odpustiti, aby nám pomohli zpívati. Sedláci se vymlouvali, že nemají v čem tak daleko jejich synové jíti. On pravil: že já to sám vedu i vzpomenul sobě to, kázal mi do komory podušky nositi a potom zamk světiční dvěře a hned na mne s hurtem: proč sem mu to vycítal, že sou ho na Nížburce vyhnali, dal mi pohlavek a chtěl mne práti; pán Bůh mi pomohl, že sem sobě spěšně dvěře odemkl a utekl sem mu. Tak on na mne zase volá: nepřinesulí mu toho psaní do těchto nejprve přístích božích hod, abych mu radší na oči nechočil a že mně mé věci ze školy vyhází; i učinil sem tak. Šel sem tam na ten Nížburk a přinesl sem mu ten kunšaft, který sem panu děkanu Karlštejnskému i osadním Dobřichovickým přečísti dal. Všichni nemohli se mu nadiviti. Hned osadní Dobřichovští poručili mi, abych ho do školy nepouštěl a že sobě dadí z jedné vůle k V. M. kn. M. suplikací sepsati a že ho za faráře nechť jmiti, protože jsou ještě nikdy takových tlampání a nemravných v kostele žvaní, i časiv nočních takových povykův a hlásání od žádných kněží neslychali, jako od něho přeslychati musejí. A dnešního dne, když jsem ho do školy pustiti nesměl, on na mne dvěře vyrazil a chtěl mne hrubou holí bítí, kdybych se mu nebránil a jimi lidé kdyby mne nebránilí, byl by mne snad zabil; když sem mu jeho hůl svým kordem zastavil, on ke mně přistoupil, hned mne porazil klekl na mne, jednou rukou mne škrtil, že sem křičeti nemohl a když mi kord vytrhl, chtěl mne sekati. Tehdy k němu

Vít Hryz krejčí přiskočil a za ruku ho chytil, nedal mne více i mordovati; tak kněz Jan vyběhl za mnou ven s tím kordem, chtěl-li sem při hrdle zachován býti, musil sem před ním ujíti. V kierežto přičině k V. M. kn. se utklajíc žalostivě i sizavě pro Boha prosím, že mne jakožto poníženého a chudého člověka ochrániti a zastati račíte, a poněvadž pak boží hody před rukami sou, V. M. kn. poníženě žádám, že nám den se svrchu psaným knězem Janem Jindřichem, jak nejspíšeji po božích hodech bude, k stání před V. M. kn. mluviti, též že mu račíte skrze psaní poručiti, aby mi do dalšího vyslyšení před V. M. kn. ve všem pokoj dal. - Za milostivou a laskavou odpověď s vykonáním žádosti mé ponížené a pokorně prosím. Actum 19. Decembris 1612.

V. M. kn. věrný a poslušný Řehoř K u k l i č k a, na ten čas rektor Dobřichovský.
(koniec)

Poznámky

(Pozn. red.: vysvětlení nejčastěji používaných zkratk:

Arch. Č. - Archiv český, red. F. Palacký, J. Kalousek, G. Friedrich, sv. 1-35, Praha 1840-1901

D. Zm. - Desky zemské

Libri conf. - Libri confirmationum ad beneficia ecclesiastica Pragensem per archidiecesim I/1, I/2, II-X, edd. F.A. Tingl-J. Emler, Prague 1867-1889

Libri erect. - Libri erectionum archidiecesis Pragensis saeculo XIV et XV, I-V, Prague (Borový) 1875-1889, VI (ed. A. Podlaha) Prague 1927

Pam. arch. - Památky archeologické

Regesta (Erben Reg., Emler Reg.) - Regesta diplomatice nec non epistolaria Bohemiae et Moraviae, Prague 1855-

Sedláček, Hradý a zámky - August Sedláček, Hradý, zámky a tvrze Království českého, Praha 1882-1927

Tomek, Děj. Pr. - Václav, Vladivoj Tomek, Dějepis města Prahy

* * *

¹ Tomek: Děj. Pr. I., 435.

² Regesta 1281-1286.

³ Sedláček: Hradý a z. VI., 82.

⁴ Zoubek: Zprávy šk. Sm. 1879.

⁵ Arch. Č. I., 504.

⁶ Libri erect. XIII

⁷ Beckovský: Posekyně II, b. 239.

⁸ Pam. arch. XIII., 84.

⁹ Pamětní kn. Dobřichovická.

¹⁰ Libri conf.

¹¹ Libri erect. XIII., fol. 21.

¹² Emler: Reg. IV., 221.

¹³ Sedláček: Hradý a zámky VI.

¹⁴ Rukopis v čís. dvor. arch. ve Vídni. Sedl. Hr. a z. VI.

GASTRONOMICKÁ HLÍDKA

Vážení čtenáři,

naše cesty světem mají tu výhodu, že při nich neopouštíme své dobříchovické kuchyně. Pro přípravu naší rubriky to ale zároveň znamená jisté omezení. Od procházky francouzskou kuchyní jsem proto usilovně hledal dalšího průvodce, který by znal některou z národních či etnických gastronomických kultur nezprostředkovaně a kladl gurmánské požitky stejně vysoko, jako my. Podarilo se: Paní Luisa Geisslerová jedla a vařila přes 10 let ve Švédsku. Můžeme tak po několik měsíců procházet kuchyní u nás prakticky neznámou s průvodcem opravdu zasvěceným. Není náhodou, že nejloubejší do výsostného umění gastronomie pronikají kumštýři. Ani zde neopouštíme zásady naší rubriky: Francouzskou kuchyní nás provázel violoncellista, švédskou kuchyní nás provede výtvarnice. Recepty opět formulujeme tak, aby byla zachována autenticita a zároveň respektována dostupnost surovin. Jejich rozpočet odpovídá v dnešním i dalších pokračováních **4 porcím**.

Začínáme švédskými polévkami.

HRÁŠKOVÁ POLEVKA (GRÖN ÄRTSOPPA)		Švédsko
400 g mraženého hrášku, 0,7 l slepičího vývaru, 1,5 lžíce hladké mouky, 1,5 dl šlehačky, citron, sůl, bílý pepř		
Předvařený hrášek zpracujeme v mixéru s vodou na kaši. Vmícháme do vývaru, přikyselíme citronovou šťávou, vmícháme šlehačku s moukou a necháme vařit asi 5 minut. Podáváme buď s kaviárem nebo s opečenou houskou.		

RYBÍ POLEVKA (MUSTIG FISKSOPPA)		Švédsko
500 g mraženého masa ze sledů, 125 g upraveného mraženého masa z krevet, 1 větší cibule, 1 větší stroužek česneku, 0,7 g šafránu, 2 dl vody, 2 dl šlehačky, 1 lžíce tuku na smažení, 400 g rajčat, 0,7 dl nakládaného kopru		
Maso necháme rozmrazit a nakrájíme na kostičky. Cibuli jemně nakrájíme a na tuku zesklivatíme spolu s drceným česnekem a šafránem. Směs zředíme vodou, přidáme šlehačku a dáme vařit. Jakmile přejde varem, přidáme tresku a na mírném ohni dál vaříme 5-10 minut. Rajčata rozdrtíme v mixéru a v průběhu varu přidáme do hrnce. Před podáváním vložíme krevet a kopr (již nevaříme).		

HOUBOVÁ KRÉMOVÁ POLEVKA (KRÄMIG ÖSTRONSKIVLINGSOPPA)		Švédsko
200 g hlívy ústříčné, 1 pórek, 2 lžíce másla, 2 lžíce hladké mouky, 1 l bujónu, 2 dl crème fraîche nebo šlehačky, mletý černý pepř		
Pokrájené houby osmahneme s jemně sekaným pórkem na másle. Zaprášíme moukou, promícháme a zalijeme bujónem. Na mírném ohni vaříme 10 minut, pak vmícháme crème fraîche, přichutíme a podáváme.		

- 15 D. Zm. 250, F, 19.
- 16 Method roč. XV., 119.
- 17 Tomek: Děj. Pr. I., 87.
- 18 Pam. arch. I, 309.
- 19 Tomek: Děj. Pr. IX., 109.
- 20 Arch. Č. I., 504.
- 21 Pam. arch. XIII., 83.
- 22 Jireček: Ant. Boem. Top. H. 128.
- 23 Erben: Reg. I. 1343.
- 24 Pam. Arch. I., 77.
- 25 Pam. arch. IV., 44.
- 26 Arch. Č. I., 526.
- 27 Arch. Č. VI., 575.
- 28 Arch. Č. XI., 558.
- 29 Sommer: Ber. kr.
- 30 P. Arch. IV., 44.
- 31 Desky Zm. 192. J., 30.
- 32 Btlek: Děj. konf. 312.
- 33 Tomek: Děj. Pr. I., 594.
- 34 Lib. conf.
- 35 Borový: Akta kons. I., 165.
- 36 Tamže I., 315.
- 37 Libri conf.
- 38 Dvorský: Pam. o šk. Č.
- 39 Regesta I., 222. Pam Arch. IV., 110.
- 40 Tomek: Děj. Pr. III., 48., 167.
- 41 Akta kons. II., 84.
- 42 Tomek: Děj. Pr. III., 203.
- 43 Arch. Č. IV., 359.
- 44 Urb. kapit. fol. 213.
- 45 Matrika fary Lišnické.
- 46 Dr. Krásl: Arn. hr. Harrach, 435.
- 47 Dvorský: Paměti str. 29 a 397.
- 48 Dobřichovští učitelé proto se obraceli se stížnostmi svými přímo k nejvyššímu duchovnímu hodnostáři v zemi, ježto arcibiskupové po obnovení Pražského arcibiskupství za Ferdinanda I. bývali za přímou dotace zároveň velmistry řádu Křižovníků s červenou hvězdou, tím i patrony školy a duchovní správy v Dobřichovicích, kde mivali též lemt své sídlo.
- 49 Naráží se tu na «většně studenty» dob tehdejších, kteří po školách se potloukali, jen aby se přizpůbili jako zhyrali tovaryši farní, kteří nikde nemohli dostati práce, protože pracovat nechtěli.

V JEDNOTĚ JE SÍLA
aneb

SPLEČNOSTI SJEDNOCENÍM ÚŘADU ZA DOVRŠENÍ VÝSTAVBY ROZVINUTÉ KAPITALISTICKÉ

Tak jsme se po lákavých projevech našich nejvyšších představitelů dočkali i realizace jejich rozhodnutí u nás doma: Také dobříchovický obecní úřad je občanům otevřen každé pondělí a středu od 8 do 17 hodin. Stejně jako každý úřad v této malé zemi. Můžeme zahodit složité rozpisy, kdy kde jsou, zapomenout na trpkost všech zbytečných cest, přimášejších jen zjištění, že tam jsou jindy.

Rád bych uvěřil našim nejvyšším představitelům, jak mi jejich moudré rozhodnutí ulehčilo život v rázné odbykrokratizovaném státě. Má to ale jeden háček: Také každé pondělí a středu od 8 do 17 hodin jsem v zaměstnání. Ne kousek od Vítovy ulice, abych si na úřad mohl odskočit v polední pauze. V Praze. Jako ostatně většina dobříchovických občanů produktivního věku. Chci-li si dejme tomu koupit svozové karty na popelnice, musím si vzít v práci volno. Nastupují následující varianty:

1. Sdělím-li šéfovi, že potřebuji volno, abych si mohl koupit karty na popelnice, volno nedostanu a rozhodně si nepolepším. Sdělím-li šéfovi o týden později, že potřebuji volno, abych si vyzvedl formulář, a o další týden později, abych ho vyplněný donesl na jiný úřad, budu brzy každé pondělí a středu mezi 8. a 17. hodinou postávat na úřadu práce.

2. Zaižu-li, snad volno dostanu. Musím ho ale napracovat. Alternativní varianta: Bude to volno neplacené, tedy příjdu o peníze. Obojí mi za to, že smím zaplatit nedotovanou cenu za odvoz popelnic, připadá jako nepřiměřená cena.

3. Šéf mě může donutit, abych si volno vzal z dovolené. Příliv žádostí, přiznání a potvrzení, k nimž mě stát nutí, rozhodně neslábnou. Do hromádky formulářů, které čekají na mém stole, až je vyplním a roznesu po příslušných úřadech, alespoň za každý vyřízený výzevku přibude nejméně jeden zbytek. Dovoleno, tak krásně úředně nazývanou "dovolená na zotavenou", tedy v tomto případě bez zbyteku rozpustim během několika dní. Ani tuto cenu nepovažuji za přiměřenou tomu, co mi úřady poskytují. Všechny varianty mě tedy stojí buď peníze nebo čas, což jsou zase peníze. Princip několikanásobného zdanění. Existenci úřadů umožňuje kruté zdanění mých příjmů. Jejich nefungování mě stojí další peníze, tentokrát nevydělané a zbytečně vydané. Z mých daní dobře placení a šacení úředníci si zvykli najímat na svou práci soukromé firmy. Za prostředky z mých daní. Mám si snad také za další své peníze najmout firmu, aby za mě obíhala úřady? (Já vím, dle našich nevyšších okřivených a ovousených úst už neobíhá občan, ale spis. Promiňte, jako občan jsem si nějak nevyšiml.)

Kdyby alespoň vládní nařízení, sjednocující úřední dobu, fungovalo. Asi jsem naivní, ale předpokládám, že ve vládou stanovenou dobu mi bude úřad k dispozici. Dvojit zkušenosť, učiněná (podotýkám, že nikoliv na dobříchovickém obecním úřadě) zatím od dne platnosti vládního usnesení:

- 1) Vyšel jsem se na úřad v polední pauze, místo oběda. Příslušná úřednice byla na obědě. Její agendu nebyl schopen (ochoten) vyřídit nikdo z (mála: byli na obědě) přítomných. Čekal jsem po dobu, plně dostačující k neuspěchanému požití oběda v jídelně přímo v budově. Marrně. Pak už nezbylo, než běžet zpátky do práce. Bez oběda.

- 2) Zkusil jsem to znovu, tentokrát mimo dobu oběda. Vlastně nelegálně, při návratu z cesty za služební záležitostí do zcela jiné pražské čtvrti. Příslušná úřednice zařizovala cosi na jiném úřadě. Její agendu nebyl schopen (ochoten) vyřídit nikdo z (mála: asi cosi zařizovali na jiných úřadech) přítomných. Chvilí jsem čekal. Pak už nezbylo, než běžet zpátky do práce. Zpoždění jsem se v práci snažil ztlumit tím, že se služební záležitost protáhla, neboť příslušní byli na úřadě. Stejně jsem je musel napracovat. Místo oběda.

[9]

KUKÁTKO 2/96

HUSTÁ RYBÍ POLEVKA (REDD FISKOPPA) Švédsko
300 g mražené tresky, 7,5 dl rybího bujónu, 3 středně velké brambory, 2 mrkve, nať ze 2 celerů, 175 g žampionů, 0,5 kávové lžičky tymiánu, 1 dl crème fraîche nebo šlehačky, 2 lžičce hladké mouky, 1 dl mléka, petrželová nať

Rozmrazenou rybu pokrájíme na kostičky. Celerovou nať jemně pokrájíme, očistěnou mrkev, oloupané brambory a žampiony nakrájíme na tenké plátky. Vše vložíme do kastrolu, zalijeme bujónem, přidáme tymián a vaříme 10 minut. Pak v mléce rozkvedláme crème fraîche s moukou, vlijeme do hrnce a necháme ještě přejít varem. Podáváme se sekanou petrželkou.

Pozn.: Crème fraîche je již běžně k dostání v našich obchodech, lze ale nahradit šlehačkou. Také rybí bujón lze koupit alespoň ve specializovaných obchodech. Můžeme jej samozřejmě připravit doma: 500 g masa z mořských ryb očistíme, opláchneme, okyselíme octem a lehce osolíme. Pokud nejsou ryby vykuchané, vyjímeme předem vnitřnosti, odřízneme osasy a hlavy. Z hlav odstraníme zábrý. Ryby nakrájíme na příčné řezy, silně asi 3 cm a spolu s hlavami a osasy vložíme do hlubokého hrnce a zalijeme 0,75 l studené vody, popř. přidáme bílé víno. Pomalu přivedeme do varu, z hladiny sebereme vyvařenou pěnu a tuk a přidáme na kolečka nakrájenou zeleninu: 1 petržel, 1 celer, 1 pórek, 1 cibuli, dále 1 bobkový list, 3-4 zrnka černého pepře a sůl. Vaříme na velmi mírném ohni 25-30 minut, pak vyjímeme rybí maso a v hrnci necháme jen zeleninu a rybí hlavy a osasy. Vaříme dalších 15-20 minut. Hotový bujón sceďíme přes plátno.

Konečně je tu poslední možnost náhrady, byť mírně barbarská: Místo rybího bujónu použijeme hovězí nebo slepičí.

SVÁTEČNÍ POLEVKA ZE ZÁPADU (FESTSOPPA FRÅN VÄST) Švédsko
400 g mražených sledí, 1 velká cibule, 2 stroužky česneku, 1 lžičce másla, 1 kávová lžička kari, 3 lžičce rajského protlaku, 1 l vody, 2 kostky rybího bujónu, 2 dl bílého vína, 250 g konzervovaných mušlí, 300 g krevet, 0,5 dl crème fraîche, mletý černý pepř, kopr

Sledě nakrájíme na plátky silné 2 cm. Cibuli a česnek pokrájíme nadrobno. Ve velkém kastrolu rozpustíme máslo, vmícháme do něj kari a necháme zpěnit. Přidáme rajský protlak, bujón, vodu a víno a přivedeme do varu. Vložíme rybu a na mírném ohni vaříme 5 minut. Pak přidáme mušle i s nálevem, krevety, pepř, kopr a crème fraîche, necháme přejít varem a podáváme.

SÝRÁVÁ POLEVKA (OSTSOPPA) Švédsko
½ pórků, 2 lžičce másla, 2 lžičce hladké mouky, 6 dl zeleninového vývaru, 4 dl mléka, 3 dl strouhaného tvrdého sýra (např. Primátor), 1 žloutek, 1 dl šlehačky, sůl, mletý černý pepř

Pórek jemně nakrájíme a osmahneme na másle. Pak zaprášíme moukou, promícháme, zalijeme vývarem a mlékem a vaříme 5 minut. Odstavíme, do horké polévky vsypeme strouhaný sýr a necháme rozpustit (pozor: polévka se už nesmí vařit). Žloutek rozšleháme se šlehačkou, rozdělíme do talířů a přelijeme polévkou. Ve Švédsku se obvykle k této polévce přikusuje uzená šunka.

[8]

KUKÁTKO 2/96

Obojí se událo v předešlé pondělí a středu mezi 8. a 17. hodinou.

Za léta jsem se naučil pokládat chování policistů a úředníků za citlivý indikátor stavu naší společnosti. Drcen neprofesionalitou, neochotou a arogancí dnes nostalgicky vzpomínám na časně polistopadovou výkonnost, slušnost a vstřícnost. Nezáleží příliš na proklamacích politiků a jejich aférách, nezáleží tolik na tom, jaký obraz společnosti nám zprostředkují novináři. Nejčastější kontakt občana a jeho státu představuje úřad a jeho úředník, pomíneme-li poločku "daň ze mzdy" na výplatní páse. Úřady a jejich úředníci srozumitelně sdělují, nakolik státu na občanech záleží. Soudě z citlivého indikátoru, dnes nepřilíží. Aktuální obraz: Před občanem dobře opevněný úřad s neochotnými a nekompetentními úředníky, rozhodujícími i tam, kde by rozhodnutí příslušelo spíše voleným orgánům či grémiu odborníků. Rozhodujícími s beztrápností za chyběná rozhodnutí, zaručenou dobrou záměrnou principem nekontrolovatelné kolektivní nezodpovědnosti a stranicky vyfukovanou mocí Úřadu. Anonymní určovatelé našich osudů. Druhý aktuální obraz, tak říkajíc malovaný politiky: Kvetoucí občanská a demokratická společnost, obdivovaná všemi evropskými strukturami. (Třeba mají bruselské euroúřady také otevřeno v pondělí a ve středu od 8 do 17 hodin. Když to stihneme z Dobřichovic do Podskalské...) Nějak se nám ty obrazy nepřekrývají. Že by autoři obou nekopali za stejný tým? Ještě jedna věc mě na mechanismu vyřizování úředních záležitostí fascinuje: Představa, že jediným pracujícím člověkem v této zemi je úředník a celá tato země se tedy řídí jeho pracovní dobou. Za všestranného socialistického předstírání práce to příliš nevadílo. Neprýbilo ale od těch dob lidí nejen zaměstnaných? Neubýlo s tím na právu disponovat časem druhého?

Měly mi být podezřelé už sebechvaličky výpady proti byrokracii od těch, kteří by se měli přiznat k otcovství nového zbyrokratizování naší společnosti. Neznám text vládního usnesení, na něž se odvolává sdělení na obecních tabulích. Pokud striktně nařizuje to, co před námi uzavřelo dobřichovický obecní úřad, nemá s proklamovaným zpřístupněním úřadů občanům nic společného. Proklamace pak nebyly ničím jiným, než populistickou předvolební demagogií, předpokládající voliče-prostáčka. Bude dobré si to pro letošní volby pamatovat.

Pokud není nařizováno tak striktní a poskytuje prostor pro to, aby se jeho realizátoři mohli řídit znalostí potřeb občanů své obce, je chyba jinde. Bude dobré si to pamatovat pro volby komunální. *Op*

TROCHA POESIE

POLOČAS ROZPADU

I když je to fyzikálně
k nevíře,
rozpadly se v kuchyni
dva talíře.
Náhodou jsem pouhou
při tom byl,
když dnes večer nádobí
jsem myl.
Manželce jsem vysvětlil
tu záhadu:
Talíř krátký poločas
má rozpadu!

HgS

[10]

KUKÁTKO 2/96

SPORT

ORIENTAČNÍ BĚH

Po desíleté činnosti kroužku byl v rámci TJ Sokol Dobřichovice v roce 1987 usaven oddíl orientačního běhu (dále jen OB). Členská základna se postupně stabilizovala a k 31.12.95 měl oddíl 27 členů, z toho 4 žáci, 2 žákyňe, 2 dorostence, 2 dorostenky, 11 mužů a 6 žen.

Závod v OB spočívá v co nejrychlejší proběhnutí tratě vytyčené určitým počtem kontrolních bodů, které je nutno ve stanoveném pořadí označit na startovním průkazce. Volba tratě mezi kontrolami je libovolná (podle mapy a buzoly). OB je fyzicky velmi náročný při značných nárocích na správné a rychlé rozhodování. Ponechává převážnou část tratě musí být v lese, je to sport v nejlepším životním prostředí, které nám ještě zbývá. Tratě jsou co do délky a obtížnosti odstupňovány od tratí pro děti do 10 let do nejobtížnějších pro dospělé 21 až 35 let. Pak jejich délka ve veteránských kategoriích opět klesá až pro 65 nebo 75 let. Takže tento sport může provozovat každý.

Úroveň OB v ČR je vysoká. ČR se řadí výkonností hned za skandinávské země mezi Švýcarsko a Francouze. Z mistrovství světa, nebo ze světového poháru se bez medaile nejezdí. Náš oddíl do této výkonnosti špičky nezasahuje a účastní se závodů zařazených do výkonnostních žebříčků středočeské oblasti v klasifikačních kategoriích (6 závodů jarního žebříčku a 6 závodů podzimního) a ve veteránských kategoriích společných pro Prahu a středočeskou oblast. Dále se účastní závodů zařazených do výkonnostního žebříčku zemského B-Čechy v klasifik. i veteránských kategoriích (8 závodů) a tradičně pětidenních závodů s mezinárodní účastí pořádaných střídavě Jičínem a N. Borem. Oddíl se v roce 1995 zúčastnil celkem 35 závodů.

Z pozoruhodnějších výsledků v r. 1995 lze uvést tyto: dorostenka Zuzana Paulová vyhrála v kategorii D 16 jak jarní, tak i podzimní st. žebříček, žák Jan Procházka vyhrál v kateg. H 12 jarní st. žebříček, Mírka Paulová byla ve veteránské kateg. D 35 v jarním žebříčku za Prahu a st. oblast druhá a Josef Paul vyhrál kateg. H 20 C v pětidenních závodech pořádaných N. Borem.

Oddíl pravidelně trénuje v terénu ve středu a v neděli - pokud není závod - a v zimě místo středního tréninku doplňkově cvičí v tělocvičně. V posledních letech pořádáme vždy týdně lyžařské sounstředění na horách, i když lyžařské OB nebýváme, tedy jen pro kondici.

Problémem oddílu je doprava. Můžeme se spoléhat pouze na vlastní automobily, které využíváme i při tréninku. Z tohoto důvodu se tento sport stal v našem oddíle prakticky rodinným sportem, když tedy alespoň jeden z rodičů je ochoten děti vozit - nejlépe však, když běhá také. Jmák mají Dobřichovice ideální polohu pro OB, neboť téměř všechny lesy kolem byly dřívě či později zmapovány pro účely OB.

M. Cupák

Agentura Jépépé hlásí

Způsobem, který hodláme spíš utajit než komentovat, se nám podařilo zjistit, že na příštím zasedání obecního zastupitelstva má být projednán návrh, aby na poli za sokolovnou byla postavena polní nemocnice. Záměr vychází z představy komerčního využití popularity televizního seriálu M.A.S.H. a je založen na tom, že stavba několika plátěných přístřešků by přišla velmi lacině a pro obecní pokladnu - vzhledem k očekávanému zájmu movitých kruhů o nemocniční pobyt v netradičních podmínkách - by byla přínosem. Nemocnice by totiž zajišťovala převážně nestandardní péči; pacienti kromě čtyřadvaceti hodinového pobytu na zdravotním polním vzduchu by se za zvláštní příplatek mohli dát oštrelovat z nedaleké střelnice, případně se aktivně podílet na obraně tábora při simulovaném útoku obecní policie v uniformách severokorejských bojovníků.

[11]

KUKÁTKO 2/96

Prosíýchá se, že ministerstvo zdravotnictví má o dobríchovický experiment nevěšední zájem, a to nejen pro finanční nenáročnost výstavby nemocničních objektů tohoto typu, ale i pro možnost využití bojových akcí k regulaci počtu osob neustále vyžadujících nějakou lékařskou péči.

HgS

INZERCE

CENY INZERCE V KUKÁTKU 1996
Soukromé inzeraty: do 20 slov 20 korun
každé další slovo 2 koruny
Podnikatelské: do 20 slov 50 korun
každé další slovo 5 korun
Plošná reklama: celá strana 900 korun
1/2 strany 500 korun
první opakování: sleva 5% z p. vý. částky
každé další opakování: sleva 10% z p. vý. částky
Inzeraty je možno podávat na adresu redakce
nebo ve filiálce Evrobanky v Dobříčovicích.
Úhrada: v hotovosti, složenkou na účet 1401375/3200.
Při větších platbách (celostránkové inzeraty) fakturou.
Pro distributory Kukátka inzerce zdarma.

PRODÁM TRABANT
i na náhradní díly

a

PLECHOVOU PRAMICI
4 m dlouhou
zn. levně
tel. 991 11 321

Kukátko chce být informačním bulletinem i volnou tribunou názorů občanů a příznivců Dobříčovic a okolí. Texty v něm zveřejněné tedy nutně nemusí vyjadřovat stanovisko redakční rady.

Redakční rada si dovoluje požádat laskavě přispěvatele, aby své příspěvky odevzdávali v čitelné podobě, tj. pokud možno alespoň ve strojopise. Redakce uvítá i příspěvky zpracované pomocí počítače na disketách 3.5" i 5.25" v editoru WordStar, MSWord, AmiPro, WordPerfect, T602 i ve formátu ASCII. Děkujeme za pochopení.

DOBŘÍCHOVICKÝ ZPRAVODAJ - KUKÁTKO. Schváleno odborem kultury ONV Praha-záp. 14.3.1985 a registrováno pod č.321002585, nová registrace č.3210028790 ze dne 5.11.1990. Vydává Dobříč, spol. s r.o., řídí redakční rada ve složení: Doc.Dr.E.Calda, PhDr.V.Czumalo, ing.D.Havlík, ing.M.Kadlecová, PhDr.J.Matl (předseda), Mgr.P.Musil. Tisk Jan Kaliba, Modřany. Cena 3 Kč. Uzávěrka tohoto čísla 20.1.1996, uzávěrka příštího cca 20.2.1996. Adresa: Jirí Matl, Strná 139, 252 29 Dobříčovice.

Kukátko prodávají: obchodní dům Žáček, novinový síánek u nádraží, koloniál p. Günthera v Zelené ul., prodejna tisku pantu Nešporové u mostu, Potravniny Směr u nádraží, bistro na nádraží a cukrárna paní Zuzany Halenkové u mostu. Další distributory redakce uvítá.

**TISK
KALIBA**

U Domu služeb 166/5
143 00 Praha 4 - Modřany

tel. 402 - 57 - 32

tel. + fax. 402 - 57 - 33

barvotisky ofsetem
do formátů A 3, A 2
na čtyřbarevném stroji

SHINOHARA,

fotosazba,
šití V 1, lepení V 2,

xerox